

ΟΡΦΕΥΣ

Ἐξ Ἀπόλλωνος θε φορέει ἄς δαίδα πάντα
ἔργων, εὐαίνητος, Ὀρφεύς ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ
Διευθοντῆς ἐπὶ τῆς ὕλης: ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΑΣΙΑΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

—ΚΑΛΙΑ ΓΚΙΜΠΡΑ—

1923

«Ο Ὀρφεύς» εἶνε τι
ἄτοτε ἀναγνώσασαι τοι
χαρούμενο κ' ἐν ἑπι-
μένο τον καινούργιο
ζῆλον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ο Τρελλός. — (Σοφία Γαροδίνη)
- Μνήμη. — (Γ. Πελαγία)
- Παλιθινή Ζωή. — (Ὀρφ. Τακίρη)
- Ζωή. — (Ν. Μαστορά)
- Destino Perverso (Ἄγγ. Σαλούσιη)
- Ανατολίτικα μεθύσια. — (Λίνου Ἀμοσάνη)
- Ὀρφέας. — (Ὀρφέα Τακίρη)
- Ὀρεός. — (Γιάννη Σαίμα)
- Chateau du reve — (Χουσι)
- Γυρατῆς. — (Αντρία Κασκίχη)
- Ρεορὴν. — (Νικ. Τουκαλάκη)
- Ἐκφρασις καὶ Γνώμη. (Τοῦ Διευθυντοῦ μας).
- Ἡ ἐπιπέδα τὰ Παταίος. — (Βικι. Πραϊάνου)
- Ἡ ἐπιπέδα μαῖα. — (Περ. Αἰλικού)
- Οὐκάς Οὐάιλδ. (Ὀρφέα Τακίρη).
- Μεθαμῆνι ἀγάπη. — (Σπύρου Κερκύρα)
- Ἡ Ἰδεώδης Πολιτεία. Ἐπιλογος (Γάκη Γουλι)
- Ἡ Ξελογιάστρα. — (Βασ. Παγκράτη)
- Τὸ κελάδηνου τοῦ Γερσικίου. — (Λίνου Ἀμοσάνη)
- Τὸ μαρμαρωμένο καράδι. — (Γιάννη Κορτοῦ)
- Ἐλεγετὲς ἐκδόσεις. — Μεταξὺ μας — Πνεῦμα Κίβρα

Γ. ΠΕΛΑΓΙΑ

ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ — ΤΥΠΟΣ ΕΡΜΗΣ — 1923

ΟΡΦΕΥΣ

«... Ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ τρομερικῆς δοῦδος πατὴρ ἔμολεν, εὐκίνητος Ὀρφεύς» ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ
Διευθυντὴ: ἐπὶ τῆς ὕλης: ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΑΣΙΑΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

—ΚΑΛΙΑ ΓΚΙΜΠΡΑΝ (*)—

Ο ΤΡΕΛΛΑΟΣ

Μάρωτάτε πῶς τρελλάθηκα!; «Νὰ ἓνας τρελλός!»
 Νὰ ἀκούστε πῶς: Σήκωσα τὸ πρόσωπό μου νὰ τὸν δῶ ὁ ἥλιος χάιδεψε τὸ δλο
 νὰ γεννηθοῦν πολυάριθμοι θεοὶ ειλικρίνεια πρόσωπό μου. Γιὰ
 —ξύπνησα ἀπ' ἓναν βαλὺν ὕπνο, πρώτη φορά τοῦ ἥλιου οἱ ἀχτι-
 κείδα νὰ μοῦχουν κλεμένες δλες δεσ χάιδεψαν ἀσκέπαστο τὸ δλο
 μου τῆς μάσκες—ναὶ καὶ τῆς ειλικρίνεια πρόσωπό μου.
 ἑπτὰ μάσκες ποῦχα φτιάσει Ἡ ψυχὴ μου ἐγάμισε ἀπὸ ἀ-
 κείχα φορέσει σέπτα διάφορες γάπη πρὸς τὸν ἥλιο, κιὰπὸ τότε
 ζωὲς — χύθηκα τότες χωρὶς πιά ἐπαφα νὰ ζητάω τῆς μάσκες
 μάσκα στὸ ἀνθρώπινο πέλαγος μου. Κῦστερα σὰν σὲ μιὰ κατὰ-
 τῶν δρόμων φωνάζοντας: «Κλέφ- στικὴ ἐκστάσεως φώναξα: «Εὐ-
 τες! Κλέφτες! Μὲκλεψαν κατα- λογημένοι, εὐδλογημένοι νάναὶ
 ραμένοι Κλέφτες!—». οἱ Κλέφτες ποῦ μοῦκλεψαν τῆς
 «Ἄντρες καὶ γυναῖκες μὲ περι- μάσκες».
 γελοῦσαν, κι' ἄλλοι μὲ φοβόντου- Κεῖτσι τρελλάθηκα.
 σαν καὶ ἔμπαιναν στὰ σπιτία Καὶ βρῆκα ἐλευθερία στὴν
 τους. τρέλλα μου καὶ ἀσφάλεια στὴν
 Καὶ σὰν ἔφρασα στὴν πλατεία ἐλευθερία τῆς μοναξιάς καὶ τὴν
 τῆς ἀγορᾶς, ἓνας νέος φώναξε ἀσφάλεια ποῦ ΚΑΝΕΙΣ δὲν
 ἀπ' τὴν ταράτσα ἑνὸς σπιτιοῦ: μὲ πορεὶ νὰ τὴν ἐννοήσῃ, γιὰτὶ
 στὸν «Ὀρφέα».

αὐτοὶ ποῦ μᾶς ἐννοοῦν δουλώνουν.
 ΚΑΤΙ ΤΙ μέσα μας...
 Ἄλλὰ κοντεῦω νὰ ὑπερηφαν
 νευτῶ γιὰ τὴν ἀσφάλειά μου!...
 Ἔνας κλέφτης σὲ μιὰ φυλα-
 κή, βρίσκεται στὸ καταφύγιο
 ἑνὸς ἄλλου κλέφτη.

Σῶτος Γαρδένης.

(*) Σημείωση τοῦ Μεταφραστῆ:
 Ὁ Καλλιὸ Γκιμπράν γεννήθηκε στὴ
 Συρία τῷ 1883. Θεωρεῖται ἓνας
 ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους ποιητῆς καὶ
 διηγηματογράφους τῆς Ἀνατολῆς.
 Εἶναι ἐπίσης καλὸς ζωγράφος. Τῷ
 1918 ἐξέδωκε στὴν Νέα Ὑόρκη
 Ἄγγλιστὶ τὸν «Τρελλὸ» μιὰ συλ-
 λογὴ ποιημάτων καὶ παραβολῶν,
 τῶν ὁποίων μέρος μεταφράζουμε
 στὸν «Ὀρφέα».

Γ. ΠΕΛΛΕΡΕΝ

ΜΝΗΜΗ

ἩΦΑΙΣΤΕΙΑ

Καλότυχος ὁποιος μπορεὶ νὰ θυμηθῆ!.. Βυθίσου βυθίσου ἀπόψε—Μνήμη μου—κι' ἀγάπα καὶ
 στῆς Κασταλλίας τὸ νερὸ, στῆς μνήμης σου θυμήσου!
 καὶ καθεὶ, ποῦ ἐδγενικό ποτές στὸ Νοῦ σου τὰ βάρη, Ὡ! ἔτσι, ποῦ τ' ὀλόγιομο φεγγάρι ἀπόψε πλέει
 ἐστάθη, σιὸν μαγεμμένον οὐρανὸ—καὶ τῶνειρο κι' ὁ
 ἀγάπησέ το! κι' ἄλλη μιὰ φορὰ πάλε θυμήσου!.. μελάγχολο τῆς νειότης μας τὸ κόκκειο ἀρογλέει,
 Πόσες θὰ νᾶν' ἡ ὄμορφες στιγμοῦλες τῆς ἄλλον δὲν ἔχω σύντροφο! Ἄλλος δὲν μοῦεινε
 ζωῆς σου; φίλος!...
 (ψυχὴ καμμιὰ ἀνθρώπινη ποτές δὲν θὰ τὰς — Ὡμορφη Μνήμη ἐδγενικὰ, σιὸς πόνουσ
 μάθη!...) μου βυθίσου
 Ἄγρυπνε φύλακα, πιστέ, σιὰ ἴδια σου τὰ βάρη κι' ὁ, τι ποτές ἐδγενικό ἀγάπησα, θυμήσου!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ο Τρελλός. — (Σῶτος Γαρδένης)
- Μνήμη. — (Γ. Πελλέρην)
- Ἡ ἀσφάλεια. — (Ὀρφεὺς Τακίρη)
- Ἄσκησις. — (Ν. Μάρωτα)
- Destino Ρενταίο (Ἄγγ. Σαλατίνη)
- Ἄσκησις καὶ ἐπιθώκη. — (Λίον. Ἀρσένη)
- Ὀρφέας. — (Ὀρφεὺς Τακίρη)
- Ὀρφέας. — (Γιάννη Σιάνη)
- Χαίρετε ἀντὶ τὸν. — (Χρῆς)
- Ἐπιθώκη. — (Ἄντρες Κασταλλίη)
- Ἐπιθώκη. — (Νικ. Τσακκαλίη)
- Ἐπιθώκη καὶ Ἐπιθώκη. (Τὸν ἀνεθώκησθε καὶ)
- Ἡ κομῆσις τῆς Πασαλῆς. — (Βικ. Πατάκου)
- Ἐπιθώκη. — (Παύλ. Ἀρσένη)
- Ἐπιθώκη. — (Ὀρφεὺς Τακίρη)
- Ἐπιθώκη. — (Σπύρος Κεκάκη)
- Ἡ ἐπιθώκη καὶ Ἐπιθώκη. — (Ἐπιθώκη Τακίρη)
- Ἡ ἐπιθώκη. — (Ἰωάν. Παλάκη)
- Τὸ μαγεμμένον καθεὶ. — (Γιάννη Κοτσοῦ)
- Ἐπιθώκη. — (Παύλ. Ἀρσένη)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

— ΟΡΦΕΑ ΤΑΚΙΡΗ —

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΙ

(Πρόσωπα : ΝΙΚΟΣ — ΙΩΑΝΝΑ — ΔΑΡΕΑ — ΚΩΣΤΑΣ)

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΝΙΚΟΣ — Τέ σβύσιμο το φωτός; 'Η άρνηση τή; υποχέσει; Μα τί είναι τάχα αυτό που τόσο σε ταραξεί;

ΔΑΡΕΑ — Τά βλέπεις βλαστωμένο και μαύρα. Μία απιστιοδοξία σ' έχει άρπάξει ως τα κοκαλά, σούχει ρουφήξει την καρδιά. Είναι τρομερό και να το σκέφτομαι.

ΝΙΚΟΣ — 'Απιστιοδοξία!!...

ΔΑΡΕΑ — Να!... 'Η απιστιοδοξία... σούχει ποτίσει την ψυχή με τέσ πειό σκοτεινές και μού εις σκέψεις κ' έχει ριζώσει στο μυαλό σου ή ιδέα πως ή ανάπτωξι και ή μόρφωσι είν' έμπαιδι για τήν αληθινή ζωή, είναι κάτι τι τό άκοιτανητό και τό δυσκολονοητό...

ΝΙΚΟΣ — Αυτό είν' αληθινό...

ΔΑΡΕΑ — Μή προχωρήσ το πολύ...

ΝΙΚΟΣ — Είν αληθεια πως μία έρευνα δια τό άγνωστο φέρνει ολοκληρή επανάστασι στην ψυχήν μας, αναστατώνει τό μυαλό μας και καταστρεφει τή ζωή μας... Πρέπει να τό έμολογήση: ότι ούτ ή ανάπτυξι και ή μορφωσι μās φέρνουν σ' αυτό τό σημειο που αν μās λείπανε θα μαστε πολύ ήτυχώτεροι... Μέ αναστατωμένο μυαλό και μέ ένα σωρό διάφορες ιδέες είν' αδύνατο ν' απολαύσωμε τήν αληθινή ζωή, να μπουμε κ' ευχαριστηρι και μέ χαρά στο νέον κοσμο, τον αληθινό...

ΔΑΡΕΑ — Γιατί; Και ποιός άλλος κόσμος είναι καλύτερος από κείνον που άσείγει μπροστά σου ή φαντασία σου, ή φαντασία

που γεννιέται από τά ευγενικώτερα αισθήματα και τέσ ύψηλότερες ιδέες; Τι μπορεί νάβαι μπροστα σου ένας κοινός θνητός, ένας άπλοϊκός άνθρωπος που δέν ένοιωσε ποτέ του τήν ομορφιά τή τέχνης και τέσ γλυκές ώρες των βιβλίων, που δέν έπλασε στην τασία του εικονες μαγευτικές και ήλεμένες που χαρίζει στους άνεπτυγμένους ή άμεινία τή; Φύσεως και δέν ένοιωσε τέσ γλυκές εκείες στιγμές που γεννιέται στην ψυχή τον άνίκητο ένθουσιασμό που τήν ανύψωνει πραγματικά;

ΝΙΚΟΣ — Και όμως σε μένα αντί από χαρά, αντί από έδωξη, αντί από γλυκές στιγμές και ένθουσιασμό; έχαστε τήν απιστιοδοξία όπως λέε, τή λύπη, τή μελαγχολία... τή σκοτεινιά...

(άκολουθεί).

N. Μάστορα

ΖΩΗ

SONETTO Χαριόμενο στον Πίπη Μαρτίνη

Ζωή είν' ένα ποιήρι με κρασί,
Που με χαμόγελο τ' αδειάζουμε ως τή μέση.
Μά είν' ακριβό, κάθε στιγμή του χρυσή,
κ' άλίμονο αν και μιá σταγόνα πέση.

Και μās χτυπάει και μās μεθάει και μās άρθεσ
τό χτύπημά του—Τρόλλα μās κρατάς εσύ—
"Ερωτες και χοροί, χείλη και μέση
ή Κοιτυλέια, σιήθη, κόμη περισσή.

Μ' απ' τό μουσ κατόπι τρέμουμε και σβυθόμε.
Κάθε σταγόνα που θά πιούμε
είναι και βήμα στο γκρεμό και στο σκοτάδι

Στον ύπνο τον αξόπνητο, γοργό.
Σταθήτε. Βήμα άργό.
Τάχα μεθύσι τέτοιο θάνε εκεί στον "Αδη!

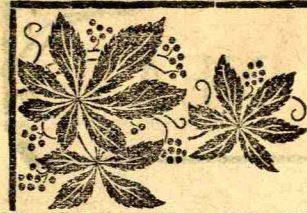
Γιάννενα 12—12—22

'Αγγελου Σαλούτσου

DESTINO PERVERSO

Στής ζωής μου τον δρόμο όταν σ'είδα
να μου δίνης μιá μόνη ματιά
στην καρδιά μου, άνάφανε φλόγες
που με καίνε από τότε σκληρά
"Όσα δάκρυα έχω μέσα μου χύσει
για να σβύσω μιá τέτοια φωτιά
τέτοιες φλόγες δέν σβένουν τά δάκρυα
παρά χάρον σκληρή δρεπανιά...
"Ετσι μου ήτο γραμμένο απ' τή τύχη
Είς τά μάτια μου εσένα να ιδώ
Μιá στιγμή, τή ζωή να γνωρίσω
και τήν ίδια στιγμή, να χαθώ...

Ζάκυνθος

ΚΕΡΚΥΡΑ Τ' ΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΛΙΝΟΥ ΑΜΟΥΡΟΥ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΜΕΘΥΣΙΑ

Φέρτε παράξενα πιωτά,
γλυκά, να λιγωθούμε
κι' ανάψτε φωτα κόκκινα
σά βόδο να τήν δούμε...

Κι' ήρθανε τά μετάνυχτα
να πέσουν στα ντιδάνια
παιδικά που τά ξεπλάνεψες

ροδόσαρκη τσιγγάνα.....

Πάλι με χάδια, με φιλιá
σε τóσες μεσ' άγκάλες

θά ξημερώσεις πίνοντας,
μεθώντας, ως που ή ζάλες

της ήδονής θαθειάγγιχτες

θά σ' αποκάμουν πάλι,
και τότε σε χιονόμπρατσα
θά γύρης τό κεφάλι.

Κι' όπου φιλι σου δίνεται
λάμπει μαργαριτάρι...
Ποιός τήν καρδιά σου από μās
άπόψε θά σου πάρη;

Όρφέα Τακίρη

SONNETO

Γιάννη Στύπα

ΟΡΦΕΑΣ

Γλυκά τά δάκτυλά σου γέρνουν
Στή Μαγευμένη λύρα σου Όρφέα
Κ' ή Μουσική που βγαίνει ωραία
Μοιάζει σαν Θεαίνες να ψέλνουν.

Βαθειά οι άρμονίες φέρνουν
Γλυκά στην ψυχή μας νέα
Κ' ή Καρδιά κρατάει γενναία
Στους πόνους που τή δέρνουν.

Της Εδρυδίκης, ή δικιά σου λύρα
Που ήμερώνει τά θηρία
τήν άτυχη θά ψέλνει Μοίρα

Κι' ό πόνος που θαθειά ταραξεί
των σωθικών τήν ήρυχία
Σιμά σου θε ν' άράξη.

Χάου

CHATEAU DU REVE

Είνα προφυλαγμένο τόσο εκείνο
τ' άνάκτορο που ζή μέσα κρυμένη
που και τήν ίδια τή ζωή μου αν δίνω
χαμένος κόπος πάει, θυσία χαμένη.

Καμιά σκάλα ως εκεί δέν ανεβαίνει,
• αν τον παλασό να ανέβω τό Ρωμαίο,
μετάξωτή, καρφι σκληρό δέν μπαίνει
στον τοίχο τον ψηλό και τον άκμαίο.

Τίποτα πιά εκεί μέσα δέν τήν φτάνει
μήτε νοός, μήτε τέχνη, μήτε σκέψη
—στον έρωτα σκληρό πουδναι τρυπάνι
μπορεί τάχα κανένας να πιστέψη;

ΟΡΚΟΣ

'Απ' τή στιγμή που διάβηκες
χαρούμενη μπροστά μου
σ' άγάπησα και σ' έβχλα
βαθειά μεσ' τήν καρδιά μου.

Κι' έρκος για μένα γίνηκε
μονάχα τ' όνομά σου
Που τό προφέρω και πονώ
γιατι' είμαι μακριά σου.

'Αντρού Κασιόκη

ΓΗΡΑΤΕΙΑ!!

"Ότι καράβι με πανι' άπλωμένα
Και τί φωνή βγαίνει από μέσα φοίκη!!!
"Ε; ποιός με κράζει; ποιός γελάει με μένα;
"Αχ! τί μου φεύγει τί μ' εγκαταλείπει;
"Ω ναι αούτ ή ναι μέσα στο καράβι
"Η άπελπισία μου που τό λέει πρώτη
"Αχ! τό καράβι πόσο μακριά πάει
Και πόσο άλόγο παίρνει μου τή νειότη!!

N. Τσακαλάκη

ΒΡΟΧΗ - ΑΙΜΑ

Βροχούλα φιλοστάλαχτη
κοκκινωπό, ξεπλένει
σημάδι, που 'στη πέτρα του
δυό χρόνια τώρα μένει!

'Απ' αίμα είνε, της βροχής
ή μόρα δέν τό βγαίνει
γιατι καρδιά τό έρριξε
που ήταν πληγωμένη!...

ΟΡΦΕΥΣ
 ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
 ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
 ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩ

Ἐσωτερικοῦ
 Ἔτησίᾳ Δραχ. 25.—
 Ἐξάμηνος » 15.—

Ἐξωτερικοῦ
 Ἔτησίᾳ Φράγκ. 30.—
 Ἐξάμηνος » 15.—

ΠΑΛΗΝΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Ἡ ΚΑΜΠΑΝΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΠΑΛΙ ΜΕ ΧΡΟΝΟΥΣ ΜΕ ΚΑΙΡΟΥΣ

Παιδί μου, ἀνέβη τὸ βουνό καὶ τοῦ γκρεμοῦ καὶ βράχου
 ἔβλεπε τὰ μάτια σου ἀπὸ κῆ καὶ στυλωσε τ' αὐτιά σου
 ν' ἀκούσης τί εἶναι τὸ κακὸ ποῦ γίνεται σ' τὴν πόλι
 καὶ σὺν λιοντάρη, δράκοντα, φροσμονάει μουγκρίζει,
 κατὰ φοβᾶμαι ποῦ θωρῶ τὰ σύγνεφα ἔλομκῶρα
 καὶ σκιάζομαι σ' τὸ ἀγροίκισμα σὺν βογγητῷ φουρτούνας.
 Τὸ πᾶλληκῆρι τοῦ χωριοῦ σ' τὸν πόνο τοῦ πατέρα
 πῆρε τὸ πόδι τοῦ ἀλαφιῶ καὶ ἀπ' τὸν ἀετὸ τὸ μάτι
 αὐτὸ ἀνέβη καὶ εἶδε καὶ ἔκλυσε καὶ ἐρώνησε τοῦ γέσου,
 ποῦ, σὺν πουλάκι ἀποδιωχτῷ, φοβόνταν μεσ' σ' τὸν κάμπο.

—Πατέρα, πιάσ' τὰ κλάμματα καὶ ὁ φόβος σου εἶν' ἀλήθεια·
 μεσ' σ' τὴ γλυκεῖα καλοκαιρὶα τοῦ Μᾶη—πατέρα, κλάμπε—
 ἄσκανα ἔκει σ' τὴν Πόλι μας ἐχίμαξε ὁ χειμῶνας
 καὶ ἐγκρέμισε τῆς ἐκκλησίας καὶ τὸ τρυφὸν παλάτι
 καὶ τῆς ἐλθῆς ποῦ ἐκάνανε τῶν κλητῶν τὸ λάδι
 ξεροζώστε, καὶ ἐσθῆσθησαν γι' αὐτὸ ἔχει σκοτεινίσει.
 Τὰ γελιδόνια τὰ κηλὰ ποῦ ὦ; τὴν ἐκλειδύσαν
 τοῦ ἀληθινοῦ μας τοῦ Θεοῦ τὸν ὕμνο, πῶς ἐσωπάζαν
 καὶ δὲν ὕμνον καὶ τὴ γλυκεῖα τὴ φύσι ἔκει τριγύρω,
 καὶ μόλις εἶδαν τὰ ὄρνεα ποῦ ἔφερε ἔκει ὁ χειμῶνας
 σ' τὸν ξαφρισμένο τρόπο τους ξεχούθησαν καὶ πᾶνε
 καὶ τῆς φωληῆς τους ἄφησαν νὰ τῆς φυλάξῃ με πόνο
 ἕνας Δικέριλος Ἄετος ποῦ βασιλεὺς τοῦ εἶχαν.
 Καὶ τὴν ἀετὸν μακρὸν καὶ τῆς κυττᾶν με πίκρα
 καὶ κερτερῶνε τὸ γλυκὸ τὸ καλοκαιρὶ ἐκεῖνο
 καὶ κάποιε Τρίτη ποῦ θάλλῃ κάποιε Μαγιοῦ πῶς ὠραίου
 ποῦ πάλι σ' τῆς γλυκεῖας φωληῆς θὰ τὰ ξαναυροίση.
 Καὶ ὄγερὸς ἐστυλώθηκα καὶ ἀντιδογγάζει σ' τὸ λόγγοι:
 —Πάλι με χρόνους με κειροῦ, πάλι δικὸς τους εἶναι·
 δὲν τῆς ξεχνοῦνε τῆς φωληῆς καὶ θὰ τῆς ξαναβροῦνε.

Βίκτωρ Ησαΐας

Περ. Ἀττικοῦ.

ΠΛΑΝΑ ΜΑΤΙΑ

Σὰ ἰδῆτε μάτια, ποῦ ψυχὲς ἀλυσσοδέδονον
 καὶ νὰ τις κλειδῶν σὲ μαγικά παλάτια
 ἢ στοῦ Ταρτάρου τὰ μαριῦρια νὰ τις σέρνονν,
 εἶναι μιᾶς Μάγισσας τὰ πλάνα μάτια.

Σὰ ἰδῆτε μάτια, ποῦ λωλό νὰ τρογουρίζη
 σὲ λαγκαδιὰ καὶ σ' ἄγρια μονοπάτια
 καθένα ρίχνουε σὺν ξάφνου τ' ἀντικρίζει,
 εἶναι μιᾶς Μάγισσας τὰ πλάνα μάτια.

Σὰ ἰδῆτε μάτια, ποῦ νὰ καὶν' ἢ νὰ δροσίζονν
 νὰ σ' ἀνεβάζοννε σ' οὐράνια πλάτια
 καὶ ἔρπτε ξανά με ἀπονιά νὰ σὲ γκρεμίζονν,
 εἶναι μιᾶς Μάγισσας τὰ πλάνα μάτια.

Σὰ ἰδῆτε μάτια τὴν ἐλπίδα νὰ γεννοῦνε
 ἢ δυστυχίας νὰ φέρνονν μαῦρα δάκρυα,
 τίς μαυροφορεσ νὰ τις κάνουν νὰ γελούνε,
 εἶναι μιᾶς Μάγισσας τὰ πλάνα μάτια.

Σὰ ἰδῆτε μάτια, ὅπου σφάζονν καὶ ἀνασταίνονν,
 ὅπου νὰ κάνουν τὴν καρδιὰ κομμάτια,
 νὰ τὴν παγώνουν καὶ με μιᾶς νὰ τὴ ζεσταίνονν,
 εἶναι μιᾶς Μάγισσας τὰ πλάνα μάτια.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Πᾶσι καὶ τὸ 1922. Καινούργιος
 χρόνος—τὸ 1923—ἐπρόβλεπε
 καὶ μᾶς χιμογελαίε σὺν νῆθελε νὰ
 μᾶς πῆ πῶς καὶ τὸ καλὸ καὶ κοι-
 νωνικῶς χρήσιμο θὰ μᾶς παρουσιάσῃ.

«Τὰ χρόνια τῶν κίματων καὶ τῆς
 κακομοιριάς» περῶσαν περῶ. Τὸ 23
 ἐλπίζουμε νὰ φέρῃ ἴσὸν κόσμον τὴν
 εἰρήνην—τὴν ἀληθινὴν εἰρήνην ποῦ
 ποθαὶ νὰ βασιλεύῃ καυτοεινὸν ἴσθην
 αἰκουμένην καὶ πολιτισμένον ἀνθρω-
 πος. Ὁ «Ὀρφέας» αἰσθάνεται τὴν
 ὑποχρέωσι νὰ συγχρητῆ τῆς ὑπο-
 στηρικτῆ, του γιὰ τὴν πρωτοχρονιὰ
 καὶ νὰ τοῦς εὐχρητῆ ὀλόθυκα τρι-
 σευτυχημένον τὸν καινούργιον χρόνον.

Ὅπως βλέπουν οἱ ἀγαπητοὶ μας
 ἀναγνώστες οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ
 «Ὀρφέα» συνεργάτες, πληθαίνουν
 ὅσο πάει. Ἐπιστήμονες, δικαστικῶ-
 νοι καὶ λογογράφοι, δόκιμοι τάσσον-
 ται καθημερινῶς ἰσὸς πλευρὸ μας καὶ
 μ' ἐλθουσι καὶ σὺν κινήσει πικρῶν
 νουν τῆς τάξεως μας. Ἡ Κερκυραϊκὴ
 νεολαία ὡς περὶ φρανευτῆ. Τ' ὄργα-
 νό τῆς—ὁ «Ὀρφέας»—γίνεται ὅσο
 πάει καὶ καλλίτερος, ζουμερώτερος
 «καὶ ἐπιστημονικώτερος»—μποροῦ
 με νὰ πούμε—δίχως παρεξήγησι.

Κίνησι ἢ φιλολογικὸ—ἐπιστη-
 μονικὴ π' ἀρχίνασε ἴσους Κορ-
 ροῦς με τὴν ἐκδοσὶ τοῦ Περιδικιοῦ
 μας μᾶς δίνει θάρρος γιὰ τὸ μέλλον.
 Ὅπως εἶπαμε καὶ ἴσὸς περασμένα
 τοῦ «Ὀρφέα» φύλλα ἢ στήλες τοῦ
 Περιδικιοῦ μας θᾶναι πάντ' ἀνοικτές
 σὲ κείνους ποῦ θέλονν νὰ γράφουν κα-
 τι τὸ «καινούργιον» καὶ «ἀμούχλι-
 στο.» Ὅσοι αἰσθάνονται τὰ κόστιά
 τους δυνατὰ ἢ μὴ διατάσσονν νὰ μᾶς
 στείλουν τὰ ἐργά των.

Ὁ Διευθυντῆς

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ὀρφέα Τακίον.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

(συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)
 Σὰν ἄλλος Σωκράτης, σὴν
 παράκλησι τῶν φίλων του καὶ αὐ-
 τοῦ τοῦ δικαστήρου ποῦ τοῦ ξή-
 τησαν νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Λονδίνο γιὰ
 λίγον καιρὸ. ὡς νὰ λησμονηθῆ τὸ
 ζήτημα, ἀπάντησε ἀρνητικὰ καὶ ἐ-
 ζήτησε νὰ παρουσιασῆ τὸ ταχύτερο
 στοῦ δικαστήριου. Κατηγοροῦνται τὴν
 γιὰ ἕνα γράμμα ποῦ ἔστειλε στο
 Λόρδο Alfred Douglas. Μὰ καὶ
 δὲ θέλησε νὰ κτυπήσῃ τὴν κατηγο-
 ρία ποῦ ἦταν τόσο ἀμφίβουλη Μι-
 λησε με ἔπαρσι, ἐδίδαξε, ἀδιαφό-
 ρησε γιὰ τὴν ποινὴ. Θέλησε νὰ
 πείσῃ τοῦς δικαστῆς του, νὰ τοῦς
 παραστήσῃ σὲ ἴδεις του. Τὸ δικα-
 στήριο ὅμως διωρασεσμένον γιὰ τὸ
 Ουαΐλδ δὲν ἄκουσε ν' ἀποφύγῃ τὴ
 δίκη, ἐπηρεασμένον ἀπὸ τὴ μουσικὴν
 ἐκτεθειμένη τὴν εἰκόνα τοῦ Ουαΐλδ.

ἐπιρροὴ τῆς υψηλῆς ἀριστοκρατίας
 καὶ τοῦς Πουριτανοῦς συγγραφεῖς
 ποῦ ἐνώθησαν ὅλοι γιὰ νὰ κατα-
 στρέψονν τὸν ποιητῆ, τὸν κατα-
 δίκασε σὲ δυὸ χρόνια καταναγκα-
 στικά ἔργα. Ἡ καταδίκη αὐτῆ ὅ-
 πῃρξε ὄχι μόνον καταστροφὴ τοῦ
 Ουαΐλδ ἀλλ' καὶ τῶν ἔργων του
 ποῦ ἀποκλείσθησαν ἀπὸ τὰ θεάτρα.
 Τὰ βιβλία του τὰ κάψανε καὶ τὰ
 φορέματά του, τὰ ἐπιπλά του που-
 λήθησαν σὶνὸν πλειστηριασμό. Ἡ
 γυναίκα του ἔφυγε γιὰ νὰ γλυτώσῃ
 μαζί με τὰ παιδιὰ του. Τὸ σπίτι
 του κινδύνεψε νὰ καῖ. Καὶ σὲ τέ-
 τοιο βαθμὸ πάθους ἔφρασαν μερι-
 κοί, ποῦ μιὰ μέρα ἕνα θαγαδῶ
 σὲ μέρη θιλιάσσια, σὲ ὄχτες τοῦ
 Σηκουάνα καὶ τοῦ Μάρνη, ἀπ' ὅπου
 ἔφυγε γιὰ λίγες μόνον μέρες πηγαί-
 νοντας σὴν Ἰταλία. (ἀκολουθεῖ)

ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Θυμᾶμαι κείνη τὴ βραδαῖα ἕνα μεθυστικὸ prelude τότε,
 ποῦ κάτω ἀπ' τὰ πυκνὰ φυλλώ-
 ματα τῶν ἱτιῶν, μέσα στίς Φύ-
 σης τὴν ἀπέραντη γαλήνην καὶ
 στ' ὄχρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
 μ' ὠρμιζόσσαν αἰῶνα ἀγάπη!
 Ὡ καὶνὴ ἢ γλυκαῖα, κείνη
 ἢ θεῖα καὶ μυρωμένη φωνή σου
 ποῦ χάιδεσε τ' αὐτιά μου σὺν
 καὶ ποῦ τῶρα, ἀλλοίμονο, δὲν
 θὰ τὴν ξανακούσω!
 Γιατί ν' ἀνοίξῃς τὸ στόμα, τὸ
 στόμα σου τὸ σεραφεϊκὸ;
 Μοῦ ἦταν ἀρκετὴ ἢ σιγαλιὰ
 μου σὺν ἕνα ξεψυχισμένον μνη-
 μόνον μιᾶς περασμένης, εὐτυ-
 χισμένης ζωῆς!

Τώρα ἄλλοι μου! Δὲν ἔμεινε
 ἀπ' τὴν πεθαιμένη ἐκείνη ἀγάπη
 μας, παρὰ μόνον ἢ γλυκαῖα μου-
 σική τῶν ἄλικων χειλιῶν σου
 ποῦ βασανίζει τὴν πονεμένη μου
 καρδιά, χαϊδεύοντας τ' αὐτιά
 μου σὺν ἕνα ξεψυχισμένον μνη-
 μόνον μιᾶς περασμένης, εὐτυ-
 χισμένης ζωῆς!

ΣΠΥΡΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Ἡ ΞΕΛΟΓΙΑΣΤΡΑ

Μέσα στίς νύχτας τὸ σκοτάδι τὸ πηχτὸ
 γυρίζω σὺν ἀλήτης, σὺν διωγμένον
 Μὰ τί γυρεύω δὲν τὸ ξέρω τὸ φτωχὸ
 δὲν εἶμ' ἀλήτης οὔτε καὶ διωγμένον.

Μάνη με γέννησε καὶ μένα στοῦ ντουνια
 πατέρα γνώρισα καὶ ἀποσταμένον
 Γυρίζω νύχτα σὺν τὸ κλέφτη τὸ φονιά
 δὲν εἶμ' ἀλήτης οὔτ' ἀποδιωγμένον.

Μιὰ λιγερὴ καὶ ξωτικὰ σὴν ὁμορφιά
 κοπέλλα τοῦ χωριοῦ μ' ἔχει πλανέψη
 Μοῦ πῆρε τὴ φτωχὴ μου τὴν καρδιά
 μὰ ποῦς αὐτὸ ὄμιε θὰ τὸ πιστέψη.

Αὐτὴ δὲν ἦτανε κοπέλλα τοῦ χωριοῦ
 μὰ ἦταν μάγισσα καὶ ξελογιάστρα
 Νεράϊδα ναὶ τ' ἀφρολουσομένου τοῦ γιαιοῦ
 πανέμορφη σὺν τὰ οὐράνια τ' ἄστρα.

Μὲ πλάνεψε καὶ μοῦπε νὰ τὴν καρτερῶ
 τῆς νύχτες σὶά βουνὰ καὶ σὶά λχγκάδια
 Στῆς βρούσες με τ' ἀθάνατο νερὸ
 στοῦς κόμπους στίς σπηλιὰς καὶ σὶ ἀκρογιάλια.

Μέσα στίς νύχτας τὸ σκοτάδι τὸ πηχτὸ
 γυρίζω σὺν ἀλήτης σὺν διωγμένον
 Μὰ τί γυρεύω δὲν τὸ ξέρω τὸ φτωχὸ
 δὲν εἶμ' ἀλήτης οὔτε καὶ διωγμένον.

Πάτρα Βασίλειος Παγκράτης

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΑΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΙΔΕΩΔΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Αί έριδες και αί διχόνοιαι εὐχερέστατα δημιουργούνται, τείνουσαι εἰς τὴν κακὴν διαβίωσιν τῆς οἰκογενείας, ἢ ἔχθρα δέ και ἢ κακία γεννῶνται, ὡς ἐπισημασθέντα τῶν λοιπῶν. Τὰ τέκνα δὲ ῥῶντα τὸν ἄστοχον και ἀνήθικον βίον τῶν γονέων τῶν διδάσκονται τέλειον, ἐπιφυλασσόμενα τὰ πλεῖστα τούτων νὰ ἐφαρμόσωσιν ἐν τῇ πράξει τὴν διδασκαλίαν ταύτην, γενόμενα οὕτω ἀκουσίως τῶν οἰκογενείας και οἱ ὀλετήρες τῆς Κοινωνίας. Οἱ γονεῖς ἀμελοῦντες τὴν καλὴν ἀγωγὴν και τελείαν ἐκπαιδεύουσιν τῶν τέκνων τῶν, ὡς ἀσχολούμενοι μᾶλλον εἰς ἱκανοποίησιν τῶν ἰδίων τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀδιαφοροῦσι διὰ τὰς πράξεις τούτων, πόρρω ἀπέχοντες ἀπὸ τοῦ νὰ ὀδηγήσωσι ταῦτα εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος και τῆς ἠθικῆς και νὰ διδάξωσι τούτοις τὴν ἀγάπην και τὴν ἐκτίμησιν πρὸς τὸν πλησίον, τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς προσδωτέρους και τὴν φιλανθρωπίαν πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς. Ἀρσενόμενοι μᾶλλον εἰς ἀπόλαυσιν ἀνηθικῶν ὀρμῶν και ἐκπλήρωσιν ταπεινῶν σκέψεων, παραμελοῦσι τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων τῶν, ἐγκαταλείποντα ταῦτα ἔρμαιον τῶν τόσφ ἐπικινδύνων και ἀκαταδάμαστων παιδικῶν ὀρμῶν, οὐδὲν ἄλλως κηρό-

μενοι ὅπως ἐμποτίσωσι τούτοις τοὺς θεῖους κανόνες τῆς θρησκείας και διαπλάσωσι τὸν χαρακτήρα αὐτῶν τοιοῦτω τρόπῳ, ἵνα ἡμέραν τινὰ ἀναδειχθῶσιν ἀγαθοὶ κοινωνοὶ και ἐντιμοὶ πολῖται πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κοινωνίας, τὴν εὐημερίαν τῆς Πολιτείας και τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν τῶν ἰδίων. Ὁ εὐπλαστός χαρακτήρ τῶν νέων μὴ δεχόμενος τὰς καλὰς και ἠθικὰς συμβουλὰς τῶν γονέων, παραμένει ξένος και ἀδιάφορος πρὸς ὅ,τι θεῖον και ὑψηλόν, κατερχόμενος δέ εἰς χαμηλότερα ἐπίπεδα τῆς ἀνηθικότητος και ἐγκολπῶν τὰς ἀνηθικὰς πράξεις, ἐθίζεται εἰς ταύτας, δυσκόλως δυνάμενος εἶτα νὰ ἀποχωρισθῇ αὐτῶν. Καὶ οὕτω, βλέπομεν, τὴν οἰκογενεῖαν ἀπεργαζομένην τὸν ἴδιον ὄλεθρον και τὴν καταστροφὴν, τὴν κοινωνίαν γέμουσαν κηκοποιῶν στοιχείων, τὴν δέ Πολιτείαν ἀγχομένην εἰς τὴν διάλυσιν. Ἡ μὴ ἐπιβλεψὶς τῶν νέων και ἡ μὴ καταβολὴ τῆς προσηκούσης ἐπιμελείας και μερίμνης διὰ τὴν διάπλασιν τῶν χαρακτήρων τῶν εἰς ἠθικὰ κεφάλαια, καταστρέφει τὴν Κοινωνίαν και τὴν Πολιτείαν διὰ τῆς μαγαλύνσεως ἐν τοῖς κόλποις τῶν ἀνηθικῶν πολιτῶν, τῶν ἐγκληματιῶν τῆς αὔριου.

Τοιαύτη ἡ κατάστασις, ἐν ὀλίγοις, δυστυχῶς, τῶν Πολιτειῶν τῆς σήμερον, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων. Ἐπιβάλλεται, ὅθεν, ριζικὴ μεταρρύθμισις τῆς κοινωνίας και ἐξυγιάνσις τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Πολιτείας. Ἡ μόρφωσις και ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πολίτου και ἡ συμφώνως τοῖς θεοῖς ῥήμασι τῆς θρησκείας και τοῖς κα-

νόσι τῆς ἠθικῆς ἀνατροφή τούτου, θέλει φέρει τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα και θέλει ἀναβιβάσει τὴν Πολιτείαν εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ. Ἡ ἁρμονικὴ συμβίωσις τῆς οἰκογενείας και ἐξέλιξις ταύτης εἰς σύνολον διαιτώμενον καθ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς ἠθικῆς, ἀνυφοῖ ταύτην εἰς εὐρύτερους ὀρίζοντας και κόσμους ἀνωτέρας μορφώσεως και ὕψηλῶν σκέψεων και δημιουργεῖ κοινωνίαν τελείαν καθ' ὅλα, ἐδραζομένην ἐπὶ ἰσχυρῶν βάσεων και ἐξυπηρετοῦσαν τὸν κυριώτερον σκοπὸν τοῦ σημερινοῦ τῆς ἐποχῆς πνεύματος τῆς συγκροτήσεως τῆς Ἰδεωδούς Πολιτείας. Οὕτω συγκεκριμένη μὲν ἡ Πολιτεία, θὰ ὀδεύει πάντοτε πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ἀναζητοῦσα νέας σφαιρας ἐκπολιτιστικῆς δράσεως και ὕψηλῶν Ἰδεωδῶν και θέλει δρέπει τοὺς καρποὺς τῶν κόπων τῆς, μετὰ τῶν ἀγάλλουσα διὰ τὸν θρίαμβον ὃν ἤρει και τὴν εὐτυχίαν ἣν ἐδώρησεν. Πολιτεία τοιαύτη, ὀρμωμένη ὑπὸ τοιοῦτων ὕψηλῶν ἀνακινηστικῶν ἰδεῶν, σκροπίζει παντοῦ τὰς θερμὰς ἀκτῖνας και τὰ ζέει δωρα νάματα τῶν μεγάλων τοῦ Πολιτισμοῦ Ἰδεωδῶν και ἀποκαθαίρει τὰς καρδίας τῶν πολιτῶν τῆς ἀπὸ τῶν ἐλαττωμάτων και κακῶν κινήτων ἔξεων, ἐμπνέουσα εἰς τὰς καρδίας τούτων τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, τοσοῦτον χρήσιμον διὰ τὴν γενικὴν εἰρήνην ἐφ' ἧς θέλει ἐρεῖδῆσθαι ἡ Ἰδεωδὴ Πολιτεία.

Ἐγραφομ νοσηλεύόμενος ἐν τοῖς Νοσοκομείοις Δορυλαίου και Προύσης κατὰ μῆνα Νοέμβριον 1921.
Τάκης Σ. Γουλιῆς

Ἀπὸ τὸ χαροτοπωλεῖο τοῦ Γ. Βεντούρα — Ὀδὸς Παλαιολόγου — Μαρκαντικά, μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ὁποῖος θέλει ὁποιαδήποτε πληροφορία γιὰ τὸν «Ὀρφέα».

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον ἡ ἀνέκδοτος ἱατρικὴ μελέτη «ΡΑΧΙΠΙΣ» τοῦ διακεκριμένου ἐπιστήμονος και ἀποστράτου Γεν. Ἀρχιάτρου Γεωργ. Παπακόστα τακτικοῦ συνεργάτου τοῦ «Ὀρφέως»

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

MAXIM GORKI

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΚΕΛΑΔΗΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡΑΚΙΟΥ

Πάνω ψηλά στὰ βουνὰ σερνότανε νὰ φεῖδι κοιμότανε σὲ μιὰ χαράδρα και κουλουριασμένο ἔβλεπε τὴ θάλασσα

Πάνω ψηλά σὶδὸν οὐρανὸ ἔλαμπε ὁ ἥλιος· τὰ βουνὰ ῥοφούσαν τὴν ἀνάσα του ζεστὴ σὰν φωτιὰ και ἀπὸ κάτω τὰ κύματα κτυποῦσαν ὀρηκτικὰ στὸ βράχο. Στὸ βάθος τῆς χαράδρας ὁ χεῖμαρρος πηδοῦσε ἀπάνω ἀπὸ τῆς πέτρας κ' ἔτρεχε νὰ σναυνησῇ τὴ θάλασσα. Ὀρμητικὸς ἀφρισμένος φαίνεται σὰν νὰ κόβῃ τὸ βουνὸ στὰ δύο και μ' ἕνα οὐράσισμα νὰ πέφτῃ μανιασμένος σὶτὴ θάλασσα.

Ἄξαφνα σὶτὴ χαράδρα, τοῦ κουλουριασμένο καθότανε τὸ φεῖδι, ἕνα γεράκι, μὲ ξεσοισμένο τὸ στήθος και αἱματωμένα τὰ φτερά ἔπεσαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Μὲ μιὰ κραυγὴ ἔπεσε σὶτὴ γῆ και σὰν λισσοσμένο χτύπησε τὸ στήθος του σὲ μιὰ σκληρὴ πέτρα. Τὸ φεῖδι ἐσύρθη και ἔφυγε τρεχάτο, ἀλλὰ σὲ λιγὰκι εἶδε πῶς τὸ πουλὶ δὲ θὰ ζοῦσε παρὰ δύο τρία λεπτά· ἤρθε λοιπὸν κοντὰ στὸ λαβωμένο γεράκι και τοῦ ὀσφύριξε:

—Τί, πεθαίνεις;

—Ναί, πεθαίνω — ἀποκρίθηκε τὸ γεράκι μ' ἕνα βαθὺ στεναγμὸ. Ἐζῆσα δοξασμένο!... Ἐγνώρισα τὴν εὐτυχίαν!... Ἐπολέμησα σὰν παλληκάρι! Εἶδα τὸν οὐρανὸ! Σὺ δὲν θὰ τὸν ἰδῆς ἀπὸ τόσο κοντὰ!.. Σὺ, δυστυχισμένο πλάσμα.

—Ἀλλὰ τί ν' ἐ σὺ οὐρανός; Ἐνας τόπος ἄδειος! Πῶς μποροῦσα νὰ σερῶ ὡς κ' εἶ ἀπάνω! Εἶμαι πολὺ καλὰ ἐδῶ· ἐκεῖ ἔχει ζέστη και ὕγρασι.

Ἐτσι μιλοῦσε τὸ φεῖδι στὸ ἐλεύθερο πουλί· ἀλλὰ μέσα του τὸ περίσκιζε. Συλλογιόταν: «Τί νὰ πετᾷ, τί νὰ σέρνεσαι! ὄλοι τὸ ἴδιο καταντοῦμε! ὄλοι θὰ πᾶμε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ γῆ ὄλοι θὰ γενοῦμε σκόνη».

Ἀλλὰ τὸ τολμηρὸ πουλί ἄξαφνα ἔσεισε τὰ φτερά του, σηκώθηκε λίγο και ἔφερε τὴ ματιὰ του τριγύρω σὶτὴ χαράδρα. Κάτω στὸ βάθος τῆς χαράδρας ἔτρεχε τὸ νερό. Τὸ πουλί ἐμάγεψε ὄλη τὴ δύναμὶν καὶ ἔκραξε μὲ κάποιον κλάυ:

«Ἄ! ἂν μποροῦσα νὰ πετᾷζω μιὰ φορὰ ἀκόμα στὸν οὐρανὸ! Θὰ ἔσφιγγα τὸν ἔχθρὸ μου... στὸ λαβωμένο στήθος μου... θὰ τὸν ἐπιγνα μέσα στὸ αἷμα μου! Ὄ! ἡ εὐτυχία τῆς μάχης!».

Τὸ φεῖδι ἐσκέφθη: «Ἡ ζωὴ στὸν οὐρανὸ θὰ νὰ εὐχάριστῃ, ἀφοῦ στενάξει ἔτσι!» Καὶ εἶπε σὶτὸ ἐλεύθερο πουλί:

—Πλησίασε σὶτὴν ἄκρη τῆς χαράδρας και πέσε κάτω· ἴσως σὲ σηκώσουν τὰ φτερά σου και ζήσης λίγο ἀκόμα.

Τὸ γεράκι ἀπὸ τὴ χαρὰ του βγάλε μιὰ κραυγὴ, μὲ ἀδύνατη ἐσύρθηκε μὲ τὰ νύχια του ἴσαμε τὴν ἄκρη τῆς χαράδρας, ἐσίκησε τὰ φτερά του και ἔσείναξε μ' ὄλη τὴ δύναμιν του· τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίντες. Ἐπῆσε κάτω στὸ βάθος τῆς χαράδρας τοῦ ἔτρεχε τὸ νερό. Σὰν πέτρα ποῦ κλάει στὸ βράχο ἔπεσε· ἔσπαιξε τὰ φτερά του, ἔχανε τὰ πούπουλα του. Ὁ χεῖμαρρος τὸ πήρε, ἔπλυνε τὸ αἷμα του, τὸ σκέπασε μὲ τὸν ἀφρὸ του και τὸ ἔφερε σὶτὴ θάλασσα. Τὰ κύματα μ' ἕνα λιπητερὸ μουγκρητὸ κτυποῦσαν στὸ βράχο.

Κουλουριασμένο σὶτὴ χαράδρα τὸ φεῖδι ἐσκέφθηκε πολλὴν ὄρα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πουλιοῦ και γιὰ τὸ πάθος του μὲ τὸν οὐρανὸ: «Ἀλλὰ τί εἶδε λοιπὸν τὸ πουλί στὸν οὐρανὸ, μέσα σὶτὴν ἀτέλειωτη αὐτὴ ἐρημία; Γιατί μὲ τόσο πάθος ἤθελε νὰ πετᾷξῃ; Τί θᾶβλεπε στὸν οὐρανὸ; Ἐγὼ μποροῦσα νὰ τὸ μάθω, ἂν πετοῦσα, ἔστω και γιὰ μιὰ στιγμὴ, στὸν οὐρανὸ». Καὶ ἀμέσως κουλουριασθηκε, ἔγινε ἕνας κύκλος, ἐτινάχθη στὸν ἀέρα και σὰν δίσκος μικρὸς ἐγυάλισε τὸ σῶμα του ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ὅποιος εἶναι πλασμένος νὰ σέρνεται δὲν μπορεῖ νὰ πετᾷξῃ. Ἐπειδὴ αὐτὴ τὸ εἶχε λησμονήσει, ξανάπεσε ἀπάνω σὶτῆς πέτρας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα και ἄρχισε νὰ γελᾷ: «Να τί καλὸ ἔχει νὰ πετᾷ κανεὶς σὶτὸν οὐρανὸ! Ἐνα πέσιμο και τίποτα ἄλλο. Τὰ γελοῖα τὰ πουλιὰ! Ἐπειδὴ δὲν ξέρουν τὴ γῆ, δὲν τοὺς ἀρέσει και θέλουν νὰ πετᾷζον· πάνω ψηλά στὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ ζήσουν τὴ ζωὴ τους μὲ-

σα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημία. Ἐνα ἄπειρο εἶναι κ' εἶ και τίποτα ἄλλο. Ἐκεῖ νὰ πολὺ φῶς, ἀλλὰ τροφὴ καθόλου· δὲν ὑπάρχει στήριγμα γιὰ ἕνα ζωντανὸ σῶμα. Γιατί λοιπὸν τόση ὑπερηφάνεια; Γιατί τόσες κατηγορίες; Ἄ! βέβαια γιὰ νὰ κρύψουν τὴν τρέλλα γιὰ τὴν ἀνόητη ἐπιθυμία τους. Ἐπειδὴ δὲν ξέρουν τὴ ζωὴ. Τὰ γελοῖα τὰ πουλιὰ! Ἄ! τὰ λόγια τους δὲν θὰ μὲ ξαναγελάσουν πιά! Τὰ εἶδα ὄλα μόνο μου! Εἶδα τὸν οὐρανὸ! Ἐπέταξα ἐκεῖ! Τὸν ἐμέτρησα! Ἐγνώρισα τὸ πέσιμο, ἀλλὰ δὲν ἔπαθα τίποτα· εἶμαι μιλίστα καλλίτερα. Ἄς ζοῦν μὲ ὀνειροπολήματα αὐτοῦ ποῦ δὲν μποροῦν ν' ἀγαπήσουν τὴ γῆ. Ἐγὼ ἐγνώρισα τὴν ἀλήθεια και δὲν τὰ πιστεύω πιά. Ζῶ σὶτὴ γῆ. Τίποτε καλλίτερο ἀπὸ τὴ γῆ...»

Καὶ ὑπερήφανο γιὰ τὴ σκέψιν του ἐκουλουριασθηκε στὸ βράχο.

Ἡ θάλασσα λαμποκοποῦσε και τὰ κύματα ἀγχοιμεμένα κτυποῦσαν στὸ βράχο. Στὰ ἄγρια σὰν λεονταριοῦ μουγκρητὰ τους ἀνηχοῦσε τὸ κελάδημα τοῦ ὑπερήφανου πουλιοῦ. Οἱ βράχοι ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ χτύπο· ὁ οὐρανὸς ἦταν φορτωμένος ἀντίγραφα και τὰ κύματα μὲ μιὰν ἄγρια συναυλία τραγουδοῦσαν: «**Δ ὀ ξ α σ τ ἠ ν τ ρ ἔ λ λ α τ ὠ ν π α ἰ λ η κ α ρ ι ὠ ν!** Ἡ τρέλλα τῶν παλληκαριῶν! Νὰ ἡ σοφία τῆς ζωῆς! Ὄ τολμηρὸ γεράκι ἔχινσε τὸ αἷμα σου μέσα σὶτὴν μάχη ποῦ πολειοῦσες τοὺς ἔχθρους σου... Ἀλλὰ θὰ ῥθῆ ἕνας καιρὸς ποῦ ἡ σιὰλις ἀπὸ τὸ αἷμα σου τὸ ζεστὸ σὰν τῆ, σπίντες θ' ἀνάψουν μέσα στὰ σκετάδια τῆς ζωῆς και θὰ φωτίσουν πολλὰς καρδιὰς ποῦ ἔχουν μιὰ ἄγρια δίψα γιὰ τὴν ἐλευθερία, γιὰ τὸ φῶς!... Πέθανε!... Στὸ τραγοῦδι, ποῦ θὰ βροντοφωνοῦν οἱ γενναῖοκαρδοὶ και οἱ λεβέντηδες, θὰ ἦσται τὸ ζωντανὸ παραδειγμα, ἡ θριαμβευτικὴ πρόσκλησι σὶτὴν ἐλευθερία και στὸ φῶς...**Δ ὀ ξ α σ τ ἠ ν τ ρ ἔ λ λ α τ ὠ ν Π α λ λ η κ α ρ ι ὠ ν!**».

Παράφρασι

Κορφοῖ 1922

ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΠΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

ΓΙΑΝΝΗ ΚΟΝΤΟΥ

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

Πάνου οπί; Λάκωνες ψηλά, στο μύρο κορφοβούνι
Χαλοῦσε ὁ Παντοδύναμος, τὸν κοσμ' ὄλογορά του
Βαρειά βροχὴ ὀλημερίς, μέ λιν' ὄρη μεγάλη
'Αγροίπιφτε σάν σίφωνα, πού ὄλα πιαχόδερει
Δαρμένη ἀσπλιγνα κ' αὐτὴ ἀπὸ τὸν κρῦσ ἀέρα
'Οπού φυσά μέ μάνιμα ἀπὸ τὸ Καστέλλο, πάνου
Τὸ κυπαρίσσι τὸ ψηλό, τὸ κάθε φυτουδάκι
Προσμῆνει μύρο θάνατο ἀπὸ τ' ἀτροπελέκι
'Ἢ ἀπ' τὴν ἀλικήτη πνοὴ τοῦ παγωμένου ἀνέμου
'Ο ἥλιο; δὲν ἐφάνονταν μὲν σ' οὐρανοῦ τὴ βίθη
Σύννεφα μύρα καὶ βαρεὶα πετούσανε μέ δία
Κ' ἐσχιζόνταν κτ' ἐσμίγανε ὡς πού στο τρεζιμό του;
Δύο συναφειέ; ἐγίνηκαν, βαρειέ; καὶ μανιωμένε;
'Οπού δὶα μιά; ὄρη ἴσαν κ' ἐβαρὶ χτυπηθήσαν
Καὶ μὴ ἀτρικτὴ ὀλόλαμπρη μέ μὴ βροντὴ ζεσκίταν
Πού ἀπάσιαι; ἀκουστικῶνε κ' ἐδρόνταζεν ὁ τόπο;
Καὶ τὰ νερά ἀνατρέχονταν κ' ἐφρίζανε τὰ δένδρα
Οἱ θράγοι οἱ μαυροκράκκοι ἀντίλαλον ἐρσίψαν
Βαρό καὶ ὄργιλο, θλιβερό, πού φόβο τιμωρία;

Γεννᾶ στὴν κάθε μὴ ψυχὴ ἀπ' ἀμκρτίε; π' ἔχει
'Ο ἄνεμος ἐμάνωνε, κί ὄλη τὴ γῆ κίμπούλει;
'Ατιοῦ γεμίτες; σκέπαζαν, σάν κίκατρι μκκμπάκι
Κ' ὄλο θροντέ; ἀτέλειωτες τὸ κορφοβούνι ἐπειοῦτι
Μέ μιά; ἀτρικτὴ ὀλόλαμπρη, γιλίζιο ἀτροπελέκι
'Ολο κιάτρα, θάνατος; πιν δένδρα ὄρεπκίζει
Γκρεμίζει πύργους; καὶ λιθιέ; καὶ κίει σκισσιβε;
Καὶ μὴ ρωγμὴ κιάτκωρη ἀνίγει μῆ; τὸ δ' ἀχο
τόσο πλαταί πού φάνεται ἐνό; Τυτάνου τίρο;
Καὶ ἀπὸ δένδρα γαμιλό ἐβγίλει τ' ἀηφόρου
Καταβρεγμένε; σούρωμα, ὄμορφονειό; ἐστῆθη
Καὶ δύο φορέ; ζεσκούρωτο; τιχὴ στυροκοπήθη
Ν' ἀθὴ σκιάδι κόντανε, καὶ μέτα του φοβότου
Μή μείνη δίγω, στέγισμα, τέτοια νυκτιέ; μονάχο;
Τον εἶδε ὁ Παντοδύναμος; καὶ τὴ βροχὴ βιατίει;
'Ο ἴε; γοργά τὸ κίνητε; καὶ σέ λιγίει φτίνε;
Πάνου οπί; Λάκωνε; ψηλά, στο ἔωμο χωρισοδάκι
Στο πρώτο φῶ; π' ἀντίκρυστε, σέ μὴ φτωχὴ κιάβρα
(ἀκολουθεῖ)

ΕΚΔΕΧΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κυκλοφορήσανε αὐτέ; τῆ; μέρε;
οἱ δύο τόμοι τῆ; Ποιητικῆ; Τέχνης
τοῦ Κόιντου Ὁράτιου Φλάκκου,
μεταφρασμένοι ἀπὸ τὴ λογίκα Ζικκν-
θία καὶ Διευθύντρια τοῦ Φιλολογι-
κοῦ Περιοδικοῦ «Ἔξ Νικηρία»
Δὲ Μαριέττα Γιαννοπούλου. 'Αρ-
χιζεὶ μέ μὴ θνημάσια εἰσῆγησι τοῦ
κ. Σπ. Δε—Βιάζη γιὰ τὴ λογίκα
Δεσποινίδα καὶ γιὰ τὴ σύγχρονη
'Επινησιακὴ φιλολογία.

Ὁλόκληρο τὸ ἔργο εἶνε γοαρ-
μένο σέ ρέουσα καὶ ζωντανὴ γλώσσα,
ἢ μεταφρασι; πικυχημένη, τὸ συνο-
δεύει δέ, ἀπειρία χρησίσμων σημειώ-
σεων.

Πρῶτοῦ εἰσέλθε; εἰ; τὸ Κερά-
λαιον περὶ ποιητικῆ; Τέχνης, ἢ λο-
γίκα Ζικκνθία παρεθέτει; τὸ Σάν
Πρόλογος καὶ τὸ Βίο τοῦ Κόιντου
Ὁράτιου Φλάκκου ἀπὸ τὸν Ε.
Σουετιάνιο καὶ λίγε; λέξε; ἀκόμα
γιὰ τὸν Ὁράτιο. 'Ακολουθεῖ ἢ
θαυμάσια μεταφρασι; Περί Ποιητικῆ;
Τέχνης, ἢ ἐπιστολέ; Πρὸ; τὸν
Αὔγουστο καὶ τὸν Ἰούλιο Φλώρο
καὶ τελειώ;ει μέ τὸν 'Εκατονταετη-
ρικό; Ὕμνον.

ἀγῶνα πού ἀνάλαβε καὶ γιὰ τὸ νέο
φιλολογικὸ δρόμο πού χάραξε γιὰ
τὴν ἀνύφωσι καὶ τελειοποίησι τῆ;
Λογοτεχνία;.

Ο. Τ.

'Απὸ τὸ 'Εκδοτικὸ Τμήμα τῆ;
'Αθηναϊκῆ; 'Επιθεωρήσεω; «Παν-
τογνώστη;» ἐκκυκλοφόρησε σέ χαρτί
πρώτη; ποιότητο; ἢ τρίτη; συλλογὴ
ποιημάτων—.
'Ἢ καρδιά μέ τὰ φίδια—τοῦ
ἐκκουσμένου Ἑλληνα ποιητῆ κ.
Θανάση Γ. Κυριαζῆ, πού γράφει
'ὀτὰ μεγαλύτερα Ἑλληνικά περιο-
δικά. Πουλιέται δοχ. 15.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Κ. Κ. Δ Καλογερόπουλον—
'Αθήνα;.—Φανὴν Χριστοπούλου.
Πόργον.—Β. Παγκράτην.—Πάτ-
ρα;.—'Αγγελον Σαλούτην.—Ζί-
κκνθον.—Σοτ. Παλαγεωργίου.—
Ἰωάννινα.—Πάνον Παπαηλιού.—
Ἐνταῦθα.—'Επιστολά; καὶ ἐργά
σα; ἐλήφθησαν.—Σζ; ἐγράφμεν
ἰδιαιτέρω;.—Σπύρον Κερκύραν.—
Ἰωάννινα.—Εὐγνωμονοῦμε; δι' ἐ-
πιστολή; σα;.—'Εργὸν σα; δημο-
σιεύεται.—Ν. Μάστοραν.—Ἰωάν-
νινα.—'Εργά σα; ὄρα;.—Δημο-
σιεύθησαν.—Α. Φιλόπουλον.—
Πάτρα;.—Καλά σα; λόγιμα μῆ;
συνέκινησαν.—Εὐχαριστοῦμεν θερ-
μότατα —'Αναμῆνομεν «πέζα» καὶ

σύντομα γιὰ τὸν «'Ορφέα»—Σῶτον
Γαρδένην.—'Αθήνα;.—Χειρόγρα-
φά σα; ἐλήφθησαν.—'Ὀρα;.—
Δημοσιεύονται.—Σταμ. Παλαδά-
κην.—'Αθήνα;.—'Αναμῆνομεν ἐρ-
γά σα;.—'Αληθῆντα ἐπέθησαν ὑπὸ
κρίσον 'Επιτροπή;. —'Ἐθνικὸν
Κήρυκα.—Νέον Ὑόρα;.—Εὐ-
γνωμο.οῦμεν δι' ὑποστήριξιν.—Μί;
κίθη περσιώτατε. — Γεώργ. Ν.
Ἰωάννου.—'Αθήνα;.—'Εγκώλει;
σα; ἐλήφθη. —Δημοσιεύεται.—
Παν. Τζανειάτον.—'Αθήνα;.—Σζ;
ἐγράψμεν ἰδιαιτέρω;. — Σ 'Αρ-
μένην.—Ἐνταῦθα.—«Χιλάσμετα»
δημοσιεύθουν.

Στὰ καλὰ Ἑλληνόπουλα πού μῆ;
στέλνουν ἀπ' ὄλε; τῆ; ἐλληνικῆ;
μεριέ; γράμμετα ἐνθουσιαστικὰ γιὰ
τὸν «'Ορφέα» ἀπευθύνουμε ἐγκάρ-
διο χαιρετισμό.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ
—'Ἐθνικὸ; Κήρυξ— Μηνιαί-
ον εἰκονογραφημένον περιοδικόν
μοναδικόν εἰ; τὸ εἶδὸ; του ἐκδιδὸ-
μενον ἐν Νέα Ὑόρκη — Ἰδρυτή;:
Πέτρο; Π. Τζάνη;.— Διεύθυνσι; :
«National Herald» 134—140
W. 26th Street, New York.
—Τὸ κλιτεχνικὸν καὶ λογοτεχνι-
κὸν τοῦτο ὄργανον ἔχει γίνε; ὁ κῆ-
ριστο; σύντροφο; τῶν ἀπανταχοῦ
Ἑλλήνων. — Τὸ συνιστῶμεν θερ-
μῶ; εἰ; τοῦ; ἀγαπητοῦ; μα; φίλου;.

σοβία ρόντινα πρεσβευτοῦ ἢτ αὐτοῦ «ῥορφο» ὡτ κολλεῖται ὁ δία
... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ
... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ
... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ

ἴση μεταστέλλεται «ῥορφο» ὁ
... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ
... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ

-λατοῦ αὐτοῦ ῥορφο ἢτ ῥορφο ἢτ
... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ
... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ

... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ
... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ

... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ
... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ

-οτιπέ ἢτ ῥορφο ἢτ ῥορφο ἢτ
... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ
... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ

... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ
... ῥορφο ρῆξῆ ρόντ ὁπὸ πρεσβευτοῦ

Εἰς τὸ ἐξαφύλλον τοῦ «Ὁρφέως» δένονται τὰ δημοσιευθέντα παντὸς εἴδους διαφημίσεις ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὄρους:

Διαφήμις ὀλοσέλιδος ἐφ' ἀπαξ δοχ. 100, ἡμῶν, τέταρτον, ὄγδοον σελίδος καὶ ἀναλογίαν. Διὰ δύο ἢ περισσότερας δημοσιεύσεις γίνεται ἔκπτωσης 20 τοῖς οἰο.

Τὸ ἀντίστοιχον τῶν διαφημίσεων προπληρώνεται.

ΓΙΑΝΝΗ ΚΟΝΤΟΥ

Παντὸς εἴδους «Ὁρφέως» ἐπισημοποιήσεται μετὰ τὴν ἐξέλιξιν παντὸς ἄλλου περιοδικῶν τὸ ὅποιον ἀναγγέλλει εἰς τὴν εἰδικὴν σελίδα.

Υποσημοποιήσατε ὄλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι τὸν «Ὁρφέα».

Ἡ ἐπισημοποιήσεται μετὰ τὴν ἐξέλιξιν παντὸς ἄλλου περιοδικῶν τὸ ὅποιον ἀναγγέλλει εἰς τὴν εἰδικὴν σελίδα.

Ὁ «Ὁρφέας» ἐπισημοποιήσεται μετὰ τὴν ἐξέλιξιν παντὸς ἄλλου περιοδικῶν τὸ ὅποιον ἀναγγέλλει εἰς τὴν εἰδικὴν σελίδα.

Ὁ «Ὁρφέας» ἐπισημοποιήσεται μετὰ τὴν ἐξέλιξιν παντὸς ἄλλου περιοδικῶν τὸ ὅποιον ἀναγγέλλει εἰς τὴν εἰδικὴν σελίδα.

ΕΚΔΕΥΣΤΕΣ ΕΝΔΟΣΕΙΣ

Κυκλοφοροῦσαν αὐτὴς τὰς μέρας αἱ δύο τόμοι τῆς Ποιητικῆς Τέχνης τοῦ Κόντου Ὁράτου Φλακίου, μεταφρασμένοι ἀπὸ τῆς λογιᾶς Ζακκάρου Διευθύντρια τοῦ Φιλολογικοῦ Περιοδικῶν «Εἰς τὴν Νικηφόρου» Δὲ Μαρτίνα Γεννησιόπουλου.

Ὁ «Ὁρφέας» ἐπισημοποιήσεται μετὰ τὴν ἐξέλιξιν παντὸς ἄλλου περιοδικῶν τὸ ὅποιον ἀναγγέλλει εἰς τὴν εἰδικὴν σελίδα.

Ὁ «Ὁρφέας» ἐπισημοποιήσεται μετὰ τὴν ἐξέλιξιν παντὸς ἄλλου περιοδικῶν τὸ ὅποιον ἀναγγέλλει εἰς τὴν εἰδικὴν σελίδα.

Οἱ εἰς τὸν Διευθυντὴν δι' ἐπιστολῶν ἀπευθυνόμενοι παρακαλοῦνται τὰ προσέχον εἰς τὰ «Μεταξὺ μας»

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ὁρφέως» ἀδυνατεῖ ν' ἀπαντᾷ ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς πολυπληθεῖς φίλους ἐπιστολογράφους.

Ὁ «Ὁρφέας» ἐπισημοποιήσεται μετὰ τὴν ἐξέλιξιν παντὸς ἄλλου περιοδικῶν τὸ ὅποιον ἀναγγέλλει εἰς τὴν εἰδικὴν σελίδα.

Ὁ «Ὁρφέας» ἐπισημοποιήσεται μετὰ τὴν ἐξέλιξιν παντὸς ἄλλου περιοδικῶν τὸ ὅποιον ἀναγγέλλει εἰς τὴν εἰδικὴν σελίδα.

Ὁ «Ὁρφέας» ἐπισημοποιήσεται μετὰ τὴν ἐξέλιξιν παντὸς ἄλλου περιοδικῶν τὸ ὅποιον ἀναγγέλλει εἰς τὴν εἰδικὴν σελίδα.

Τὸ καθὲρ Φύλλο ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ (1.—)